

DAVID ELLIS
JAMES PATTERSON
HUSET

DEL 2

DAVID ELLIS
JAMES PATTERSON
HUSET

DEL 2

 SAGA
EGMONT

James Patterson

Huset del 2

Saga

Huset del 2

är översatt från engelska av Kristin Ahnlund efter
Murder House

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2015, 2019 James Patterson och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726089523

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Del II
Bridgethampton, 2007-08

Dede Paris och Annie Church är försvunna. De sågs senast den 9 maj på väg från sitt sista slutprov på Yale, där de just avslutat andra året. De sa något vagt till vännerna om att backpacka genom Europa med sparpengarna från servitrisjobbet. De sa till sina föräldrar att de skulle gå på sommarskola i New Haven och hyra en lägenhet med servitrispengarna. Ingen av föräldrarna gjorde någon ansats att bekräfta deras planer. Sedan den 9 maj, för över tre veckor sedan, har ingen känd bekant eller familjemedlem sett någon av kvinnorna.

Och det är precis så de vill ha det.

Dede och Annie rusar upp ur havet hand i hand, tillbaka till handdukarna, väskorna och parasollet. De kliver i sina flip-flops och tar på sig solglasögonen. De är två vackra, solbrända tjugoåringar, euforiska av kärlek, som ännu sitter på väldigt få svar i livet, men lyckligtvis också har väldigt få frågor. De har resten av livet på sig att hitta sitt kall, få praktikplatser, söka till masterprogram och förbereda sig på det hårda livet. Den här sommaren ska de bara utforska varandra, inget annat.

När de väl kommer fram till stället där de bor har de torkat för längesedan, och den gassande, stekheta solen bränner. Som tur är behöver de inte gå långt. Stället ligger bara två minuters gångväg från stranden. De bor på Ocean Drive 7.

Det är inte exakt deras ställe. Men det är ingen annan som bor här, och det vore ju synd om det stod tomt hela sommaren, eller hur?

- Jag älskar hur groteskt det här huset är, säger Dede och blickar upp över den ogästvänliga gotiska byggnaden. Hon är lång och gänglig, med platinablont hår i en pojkaktig frisyra som är nästan självlysande mot den solbruna huden. - Jag tror typ att det ska hoppa fram en vampyr bakom varje hörn.

De vänder sig österut och går längs tomtens södra gräns, som täcks av täta buskage som är högre än dem. Dede, den mest atletiska och äventyrliga av dem, var först med att utforska buskagen och leta efter en ingång.

Taggtrådsstängslet som dolde sig under buskarna var ett hinder, men inget som inte kunde övervinnas med en bra sekator, om man hade tid och tålamod, och det har de gott om den här sommaren. Dessutom behövde det inte vara vackert, bara ett stort nog hål för dem att krypa igenom. Krypandet underlättades av de tjocka gummiremsorna som de knutit över stängslets vassa kanter för att inte skära sig under in- och utklättring. De måste huka sig ner och gå i sidled för att komma igenom, men det är det värt - en herrgård på tusen kvadratmeter som är bara deras, och de behöver inte betala någon hyra.

Annie tittar upp på huset medan de glider in genom öppningen: den blekta brokiga kalkstenen, det färgade glaset i fönstren, de brant lutande taken och den medeltida ornamenteringen. Hon minns veckan hon var i Hamptons när hon var liten, när hon och hennes syster fick höra allt om det här stället.

- *Den som äntrar detta hus / får aldrig mer se dagens ljus*, säger hon med sin bästa kusliga skräckfilmsröst, och citerar versen hon fick höra. - *Mordhuset på Ocean Drive 7 / skonar varken herr eller fru.*

- Fy fan vad läskigt, säger Dede.

De går mot husets baksida. Den tre meter höga häcken utgör ett bra skydd på tomten, men själva huset ligger

uppe på en kulle, så de har bestämt att de måste vara så diskreta som möjligt när de går in och ut. På baksidan finns en dörr som en gång i tiden troligtvis var reserverad för tjänstefolket. Dörren har inget handtag, bara en hake som hålls igen med en kedja; nästa offer för Dedes sekretör.

Lukten av desinfektionsmedel och såpa slår emot dem när de öppnar dörren. De gjorde rent den bakre hallen första gången de kom in, städade bort spindelväven, moppade golvet och skrubbade väggarna. Det första de ser är källardörren, som även den är låst med en kedja. Visst tyckte de att det var lite konstigt att en dörr inne i huset skulle vara låst på det sättet, men de har inte brytt sig om att undersöka saken. Huset är stort nog ändå, och deras tolerans för *rysligt* är på gränsen till uppnådd. Källaren förblir ett mysterium.

De går genom foajén, ignorerar de museiliknande rummen på var sida och går upp för den vindlande, knarriga trappan. I ett av sovrummen på tredje våningen som de hittade förra veckan finns en balkong med fantastisk utsikt över havet.

Annie lutar sig mot räcket och suckar belåtet. Det uppsatta håret har samma färg som kanel, men det har blekts i solen. Dede kommer fram bakom henne och kysser hennes långa, brunbrända hals. Hon följer konturerna av Annies figur med händerna. Annie sjunker bakåt i Dedes famn och mumlar belåtet när Dede kupar händerna runt hennes bröst och smeker huden på den platta magen. – Det kittlas, säger Annie och vänder sig om mot Dede. De kysser varandra djupt och lägger sig tillsammans ner på filten de brett ut, med sammanflätade ben.

Sedan hör de ett ljud. Ett ihåligt klinkande av metall mot metall, fotsteg, och så en man som visslar. De håller sig lågt och smyger fram till balkongkanten så att de kan kika ut genom trägallret.